

Kap bova, kap nebova

Kuožna karta, ka tik padedo galva ont puodėškas, tuos mona mėsłės ožkart tik šast ė jau ĩr pri tuos mažuos truobelės papelkie, pri Troikėnū robežiaus. Pri truobelės bova tuoks sens didilis beržos. Tatā ons ė prėsiejė sava sieklu, ka ož truobū bova prėaugėš tonkiausis beržīnielis, katrou tievalis laiks nu laika liuob praretintė. Ė braidiau pu tus beržīnalius, ė rinkau balas ė lokštus paopės Mama liuob sakītė:

– Tik nejmink pėmpės kiaušieliu, paskiau būsi vėsa nosieta tuokiuom pietmiem.

Berželė bova sulig monėm, bet kuožna pavasari ka tik liuob išbiegtė laukuon pu žėimuos speigū ė pusnīnaliu, anėi vėn steipies aukštīn. Paskiau jau liuob ė gegužie i anus atliektė, ė meleta a volungie liuob pranašautė līto. Tuokart tievielis liuob sosėėiškuos medini griebłali, greitā sospraudīs naujus dontis vėituo ėšbėrosiūju, apdailins ė skobėnā bieks griebtė šėina pri senūju velienkasiu prūdaliu. Vuo kėik tēn liuob žīdietė lūgnā! Aš baisiausė anū nuoriejau, bet negaliejau ėbrėstė nosėskuobtė. Jė tiktā kuojė ėkiši i vondini, tujau pat tuokės joudas siurbielės tik vingur vingur artīn. Ka liuob mautė šalėn padelkas sosėgruobusi, nebnuoriejau tū lūgnu. Vuo gondros sava rauduonuoms pončekuoms braida, varlės gauda ė ĩ gerklė met.

Tās laikās vākams tėik tuos laimės ė tebova, ka galiejė pasėbuovītė so kuokio pliuorė žėido a sokoltuos torielkas šokė, a kuoki kriupi pasėvarinietė smėltīnalie. Tėp sau i kėima vāks vėns pats negaliejė ėšeitė. Tēn monės lūkoriāva cielė do mōna priešā. Vėns bova ragouts vuožīs, vuo ontros – rauduons gaidīs. Abodo anodo poulė ont vėršaus. Ruoduos, ka anodoms niekor nier, bėt ni regietė neparegiesio, ka jau vuožīs stuov ragus atstatės. No ėr užbliausio baisiausio balso. Pri truobuos sėinas stuoviejė verpelė po palašo, ta vuos tiktā anuo nenoskendau pasėkabaruojusi. Vuo gaidīs ne tik monėi poulė ont vėršaus. Par mūsa kėimali ejė taks. Tou tako kiaurā liuob eis Raciėnė pri Ernastienės. Ana jau žėnuojė tuo mūsa pasiotosioje gaide māda, ta liuob neišteis brūklė atsėgintė. Vėin karta ka paleid su tou medio, gaidīs tik pliest ė ėšsėplietė. Vuo ta ejė ė noejė. Vuo parenont ir viel akšėn šėn: gaidīs dar pasiotiesnis, lek tėisė ont galvuos. No keikė anou Raciėnė:

– Pėkčiau to, kāp kuoks čerauninks ėsi neožmošams, kāp velnė apsiests!

Mon, kāp dėdiuojė, liuob reikietė padėrbtė vėsuokiū darbū, ka mažiau lėktom laika siostė. Tievalis liuob pasakīs:

– Kas tievū neklausu – valgīs dounelė sausa.

Vuo ka nebūs tievū nomėi, aš sau sosėkrausio kriesłalius vėns ont kėta ė liuob lėptė i palobės, kor bova tuoks sens dziegorios pakabints. Ont anuo bova padieta tuoki botelkelė so sakarino. Ka prasėsaldėnau sava ondėns poudieli, ons bova kartos, vuo ne saldus. Musintās, kuokius do viedralius ondėns galiejė prasaldintė. Gavau pīluos. Mona darbs bova bolvės noskostė. Liuob anas skosio su skoteklio pri krūtėnės prėsėspaudusi, vuo paskiau vėsa dėina ė biegiuosio tuokė

nuperkiouta jopelē. Dar liuob lēips sosiedou padietē bolvēs vaguotē. Ernastis so žombio vaguojē, vuo aš toriejau arklī pavediuotē. Vuo tas arklīs, kāp pasiotēs, vēsa laika galva kinkou ē kinkou, muni beveik aukštīn pakel. Baisiause bova apsēsokont i kēta vaga, bijuojau, ka neprēmintom so patkava mona basū kuojieliū. Lengviau bova, ka lēipdava karvē pavarītē. Eso padiejusi sosiedē so rīkštē varītē kiaulē pri koilē. Noeinont ta kiaulē ejē gerā i tuokē gaspaduoriaus kēima, vuo parēnont bova joukū. Reikiejē etē par mēškali: kiaulē, etē nenuoriedama, slinka. Muni lēip moštē so rīkštē par pastorgali, vuo nemačēj ē vēskas. Galū galē ana, prēsēoustiusi gailiu, atgolē ē užmēga. Kiaulēs savininkē čīsta nebžēna, kū rēktom darītē. Vuo mon kas. Monē lēipē sauguotē kiaulē, vuo pati noejē nomēi atsēvestē vīra. Kiaulē pasiēlsiejē, ēšmēiguojē, kol anodo sogrīža su šniūro ē juovala viedro, anā tuokart daugiau nieka ē nebreikiejē, vēsē parbieguom ristuoms. Ē aš bovau ēšalkusi baisē. Tās laikās maista bova trūkoms. Je rodou lītuots, sopūdīs javus a bolvelēs, čīsta bova rēista. Javelius reikiejē sospietē so arklelio sosēvežtē i daržēnalē, pu stuogo. Paskou kumet, ka pašals, liuob parsētems kolamojē. Tuokart ēš panta so šakiems liuob kels piedus ont kolamuosēs stala, leidiejē leis ī kolamojē, pri gala bus žmuogos atimtē šiaudams, kēts mins i kūgī, kēts atkasēnies pelus, da kēts kabinies maišus. Daug talkuos reikiejē. Kelēms sosiedams ēškols ē bus patalkis. Vēsē sosēdies ku ne ku, vaišins, mīlies svarbiausi mašēnuorio, juk tik ons sokamandie sava kolamojē mašēna ka eitom gerā.

Vēina dēina tievā nurokava, ka rēk krikštītē mažojē mona seseratē, kol šēltas, poikēs dēinas. Vēskū sosērēktavuojē so kūmas ē klēbuono. Tuokart jiemies tvarkuos nomūs. Pandielie tievs nogriebē kēima, ka nebūtom šēingaliū, nošlavē takus, sotaisē tuoruos vartus, vēskū prēkaliniejē. Oterninkie matiau, kāp padērba stala pu dēdēliojo beržo ēr prēdiliuojē medē trinku atsēsiedēmou. Sereduo sosēmetē kelis maišelius i ratus ēr ēšvažiava i melnīčē ar i petlio. Parvažiavēs vēskū ēšnešiuojē, dar ēštvelkē so karšto vondēnio ē nuotrīnuoms tou verpalē, musintās, alou ožraugtē.

– Nesīlīkis, negruobkēs vēns pats, – vēn saka mama.

– Jouds darbs – balta douna – atsēlēipē tievs.

– So kou novešiau mergātē i bažnīčē, juk untā Puocē vežē so Macevičiaus „Volga“? – klaus mama.

– Nojē, gerā bus ē su Bierelē. Baguotam ē biosos i kuošē šēk, muotinalē, – atsēlēipē tievs.

Ketvergiē mama so monēm leiduos i Jedžiuotus pieškuom pas sava jaunesnē seseri Petruonelē, ka padietom pasētēiktē krikštīnuoms. Petruonelē liuob eis i gaspadēnēs vēsuokēms balems.

Ejuov vedvè laukū kelelēs, apaugosēs vèsuokiuoms kvietkeliems: vuo žīd, vuo kvep. Paukste ūbau vèsuokēs balsās. Vuo aš vèn žvalgaus, kor če vedve besoksiau, a da tuolēj. Tēp poikē gegužie užkokava, mama saka:

– Pinigū netoriau, šīmet būsiau biednas. Ka nuejiev pas ciuocelē, pagluostiusi mona baltus plaukelius, ēsivedē i kamara ēr davē dounas so pēinu. Paskiau anuos rokoudamuos noeje gīvuliū apveizietē, vuo monēi babūnēlē apruodē sava kvietkeles: bova ē cēnavadu, ē narcizu, ē pijolku kvepontiu, ē nastorciju. Aplinkou bova vēsoku mēdiu, ka nebovau ni matiusi: kedrā, balteglēs, trešnēs. Noskuobusi davē mon tuokuu geltuonu saldju ougu, saka, če īr šēlkmedē ougas. Kētūs kraštūs tas šēlkmedis maitēn tuokius gīvius – kuokuonus, vuo anēj dērb šēlka siūlus. Nevierējau, ka gal būtē tuokiū dīvū.

Tēik ožsēbovusēs, skobiejuov nomēi. Saulelē jau rauduona unt mediu galūniems. Par pēivas einont tuoki teršta mēgla.

– Zoike pirti kūrēn, – saka mama.

– No kam tēms zoikems tuos pērtēis, a negal opalie praustēis? Da mēška padegs – vuožuojo.

Ka vedē abēdvē parejuov, tievalis mergātē benešiuojis, belingoujis dainoudams:

„A a opa pa
Zoikis vāka lingava
Belingoudams ožsnūda
Nu krieslalē nosprūda
Nu krieslalē nosprūda
Katēns nuosē nokonda.“

Pabumbiejē: „Kam jodvē tēik ēlgā tēn plepiejuotav ē vielā parejuotav?“

Vuo pernīčiuo mama tvarkies truobuo: pluovē longelius, keitē druobolēs ē ontvalkalius, vuo mon lēipē ēššloutē asla kuknie, ēšplautē grindis alkiereliē, ē ne bikap, vuo kāp priš kaliedninkus, ka vēsē paluovē būtom čīstē.

No vuo sobatuo ka pradiejē anēdvē so Petruonelē soktēis, tik vēsē rēndēlale ē bliudale brazd. Vuo monēj: če malku kliebieli atlakink, če vondēns greitā – tujaus pat prēduok, če toška seseratē soēiškuok, če pu kuojiems neraitīkēs!

Bet bolviu mon tou dēina skostē nebreikiejē, va! Anēdvē patēdvē prēskota ciela pēlna viedrali.

Nedielēs dēina muni pažadēna onkstēi, lēipē gerā nosēpraustē, ka nebītiuo apskrēndusi, plaukus sošokava, sopīnē, štončkas ērēša, ē Ērnastienēs pasiūta kartūnēnē jopelē apvelka. Bet ka aš pamatiau, kuokē poikē jopelē kūma atvežē seseratē, mon ē seilēs ēštīsa: balta, so aptas, so štončkuom, nebovau nikumet tuokiuos regiejusi. Ēšvažioujint i bažnīcē ē apvelka. Kūma ē

viel baisē poikē pasēriedē: bliuzelē marga, sijuons driūžiets, apsēveiziejē priš zalkuorio sava apriedus, ka nebūtom kas švakā. Tuokart vāka sosēvīnuojē i vēlnuonē skara, paklausē vāka varda ēr ēšejē. Vuo kūmēns veiz i sava kišenini dziegorio: jau laiks! Ēr ēšbrazdiejē so ratās ēš kēimālē.

Gaspadēnēs mitre dēngē stalus su skuotertiems, diejē torielkas, peilius ē vēdelčius, vēsuokius uzbuonus, palmēskas, skleinīčēs ē čerkelēs. Ē kvietkū bukietam vāza pastatē unt stala. Vuo mon čīsta neleid nē so pēršto pajudintē. Lēipē neraitīteis aplink stala, nestumdītē soulaliu ē krasiu, tik davē abraķa pīraga, ka seilēs nevarvintiūo ē lēipē etē kūmu lauktē. Tēkrā, ne ož ēlga ē svetē pradijē rinktēis, ē kūmā parvažiava. Kap tičiuoms, Mēškis beluodams, besēdaužīdams notraukē lēnciūga. Tievalis sogavēs pamatē, ka vērvunka ēšsēnierusi, ta šēp tēp so druotē sorēša: gerā, ka Mēškis niekam skropola neivarē.

Tuokart kūma atdavē pakrikštīta Zitelē mamā, vuo gaspadēnē svadēna ož stalū: pērmiause kūmas, paskiau vēsus kētus. Kūmams vēsē lēipē siedietē sosēglaudosems, ka vakou dontis nebūtom retē a kriavē. Mes buvuom apdalintē kūmu pīragās: baronkuoms, sokirkuoms, tuokiuoms kakaviniems puodēškeliems – vuo skanēs, nikumet tuokiū nebgavau. Ē mums vākams leida pri stala gala pavalgītē: gavuom bulviu so kudlietās ē vagorklās, paskou dar devē petliavuotu mēltu pīraga.

Ē tuokart marš i žardēina vēsē greitā!

No tēn mes ējuom ē avižieliu pērkētē, ē žēidieli dalintē, ē vuokīti moštē so lazduoms. Paskiau gērdam, ka truobuo jau kēlst alasos. Balaiuninka jau dainiou:

„Liuob gertē, liuob dainioutē
Liuob i Skuoda novažioutē,
Vuo dabar pasena
So buoba gīvena.
Rēit ratā, rēit ratelē
Rēit mažējē tekēnelē.
Tēj dēdējē kuo lietiau
Tēj mažējē kuo greitiau“.

Vēsē vakā solinduom i truoba pasēklausītē, pažiupsuotē. Kažkuoks obags dainiou:

„Obags ont tēlta siediejē
Liūdnos i žuvi veiziejē.
Skans, skans, skans būt suvalgītē.
Nedouk dounas – sotrupinsio,
Nedouk mēltu – išdulkinsio.
Douk lašiniu gera šamuota
Gausi dongou vēita šēlta“.

Nova, ta mūsa ciuocelē bova baisi ēšmislininkē, štukuorē: vēsuokiu blargatu mokiejē. Apsēdariusi obagē – nieks nepažēna, tik mes paskiau noveiziejuom. Vuo neožēlga viel tuoks mažos senielis so sermiega, so dēdēlē nuosē, barzdo, so akēnēs atējē ē viel pradijē dainioutē:

„Ui ui ui, kur rēk darītē
Rēk mon stuona parmainītē.
Eso vīrs – rēk mon vestē,
Rēk mergātē sosērastē.
Īr daugībē tū merginū
Rekalīgē anuoms vaikina,
Bēt kumet rēk ēssērinktē,
Nebžēnau ni kor mon dingtē.
Vēsa svieta ēšmaišiau,
Ēr i kningas sorašiau,
Ka žēnuotiuo kor bovau
Kor i svetius noeja.
Zuopē maža, kap je vuoška,
Lēisa – tiktā kaulā puoška.
Einont vèn kuojelēs vērp,
Labā mažā tepadērb.
Agnē žvaira ē joukinga
Nevestiuo, ka ē turtinga.
Ana i monē vèn žvairoutom,
Maluonoma mon nedoutom.
Jolē kelnēs ka suluopa
Ē sopīkusi tvuo par kopra.
Tuokē patē ka torietiuo,
Ta nē kelniu nevēlkietiuo.
Ēiva – merga baisē meili,
Vēsē vīra rīn tik seilē.
Bēt kap kvailā dornavuo
Ē so vēsās baliavuo.
Ruožē merga būtom daili,
Bēt pri vīru pardaug smaili,
Ka aš anou parsēvestiuo,
Nekaltībēs tēn nerastiuo.
Marcē būtom jau meiliausi
Ēš vēsū mergū jauniausi,
Bēt anuos nieks nesovalda
Atrond vīrus i ont stalda.
Elzē dēdēlē meilinga
Ē kap reikint īr galinga
Tikta bieda, ka daug jieda,
Svetiūs bus mon baisi gieda.
Jostē ein vèn i bažnīčē
Pasēruodīt vaikems tīčē.
Juokiū švēntiū ana nešvēnt,
Dēl tuo žmuonēs anuos nekēnt.
Vuonē daug bluogumu darē
Kū sutēka – vēsus barē.

Barè, keikè, apkalbiejè.
Nuors vèsa tuo nereikiejè.
Magdè kiaušinius pardoud
Nieka obagams nedoud,
Vèskū i karčema neš,
Vuo parėjusi plaukus peš.
Petrè ta mondri be gala
Ger šnapšlè arba alo.
Vuo ka rek tik darba dèrbtè
Praded baise sunke sèrgtè.
Jenè irgi bluogā dara
Vèskū par gerklè èšvara.
Prèsègierusi blevīzguo,
Kol tik èšsèpagiriuo.
Jorè mergina lietiausi
Bet pri vīru īr greitiausi.
Ana kuožna vèina geid
È so vèsās apsèleid.
Danè ta vèn ašaruo,
Ožsèmerkusi biegiuo.
Varga dèdi kèstè tekto
Jegu tujau pat apakto.
Adè merga nier tēp bluoga
Ana gautom gera žmuogo.
Anuos šaukštā nomazguotè
È pu soulo sokavuotè.
Barbè merga būtom dèkta
Vèsa bieda ka īr pèkta.
Kap meška vèn pīkst è niorn
Kū darīsi ka tuoki dorna.
Vèsas mergas šalèn mestiuo
Sau Zuopelè parsèvestiuo.
Juk paduori è ne drèskè
Gal būt gera muoterèškè.
Anastazèjè – pliuotikininkè,
Genovaitè – vaidininkè.
Kap so tuokiuom mon gīventè
Reks vèinam patem pasentè.“

Vèsè linksmiausè tik pliaukšnuo so runkuoms, tik joukas. Pu kuriuo laika vèina baliauninkè è saka mūsa susiedè:

– Ek to mitrè paveizietè, unta tavasis kap kujatis kuzou i tuora atsèriemès, vem, spruogst nenaspruogst. Ek tujaus pat, kol buobas neèsiveiziejè, paskiau talompīs lèižovės pu kėimus.

No ē mes, vakā, paskou. Vuo ana šuokinie i rēnki, a i truoba vestē, a ondēns atneštē, vuo tas nie krust. Borboliou kažkū – nei i tvuora, nei i mēita. Soējē tojaus sosiedē, šuogerelē, šēp tēp kap kuoki telpeša ēšvedē anou nomēi. Vuo kētē rokoujēs: razumieli, parēk bēnt pavēišietē, kuo rēk tēik gruobte ož tuos čerkuos, jē negali stavuotē gertē so vēsās. Niekis, ēšsēpagiriuos, atsēgaivelies, išpakutavuos – joukas.

No vuo kūma eit apveizietē sava puodēs. Puodē kažkuo taršk, zērs, nemēigt – a pilvieli raiža.

– Mažē vakā – klapatā. Pasēstuoruok, ēšvērē ramunieliu a kvīnu erbetelēs, ē bus geriau. Dēdēlēsēms galietom ē anuodējēs kuoki laša ont cokra ožlašintē – rokoujēs kūma.

– Alē, douk pakajo! Ek to geriau pri stala, prēveiziek tou sava kūmēna, juk žēnā, ka prēgierēs ons īr šumnos. Ka nepradieto skandalītēis – palengvelīs mama tou kūma pravuodēj lauk nu puodēs.

Vuo truobuo dar dēdēsnis alasos. Ēš ontra suoduos gala parsēvedē mozēkonta Liudvieli. Ons mokiejē grajītē so akordijuono, bēt ē tou luoska liuob lengvā prējimtē, ta tiktā čerkalē pu čerkalēs ē viel baliauninkā dainioun:

„Mūsa mozēkonta
Katēna papjuovē
Ē ronkelēs, ē kuojelēs
Pelēs ēšnešiuojē“.

No bēt kažkas anam baise nepatēka: tuoks ons lakazeris, prēklos bova. Pradijē alo peiktē – paplavuoms vadintē. Pradijē pravardžiuotē sosiedus: vēina – uzbuono, kēta – keselē ēšvadēna, kol galū galē ēšlingāva nomēi, akardijuona žēmē vėlkdams. Nieks anam neatsēborniava, tik roku: „lēnk šūda ne diel baimēs, vuo diel smarvēs“. Bet vēstēik so mozēka bova geruokā linksmau. Galū galē vākus nobraukē goltē unt šēina, ē mums balios baigies.

Vuo juk daug kas atsēmēn a numana ka seniau nebova elektras, tatā ni radējēs, ni televizuoriaus, ni kuokiū tēn mozēkēniu cēntru. Bēt tuokart patis žmuonis daug linksmesnē bova. Vakarē ēšējēs ont pāmata a i paprūdi kuoju nosēplautē, vēsumet suoduos galē girdiejē dainiujint. Goreckē, Jocē vakū bova po būri, vaikē jau soaugē, balsingē, ta ē dainiava kap pašielēj, plautiu negailiedamuos. Nesvarbo, ka par dēina, prakaita braukdamis, dalgi soka a so šakē muojava. Vakarē, opie nosēmaudēj, marškēnius pasēkeitēj liuob dainious! Vuo žēimuos vakarās ne tik arklius ē karvēs šers, girdīs, šniūrus vīs a nagēnēs rauks, bēt i, pri žēbalēnēs lempas sosiedēj, kartuom grajīs a kuokiū špuosu prēsēmēslīs. Bova tuoks Žīgos. Kēik ons pasakū muokiejē: ēlgū, baugiū. Ēlgiausēs – par vēina vakara nepabēngs. Vakams ē baimēs būs – sosēkelsem kuojēs unt soulalē – pasoulie tomsi.

Ka liuob soveš švieži šēina, mergēs tujau pat sosēkraustīs so sava druobuliems ē vēlnuoniems ont šēina goltē. Kāp kvep! Va ē viel vaikems maluonos ožsējiemēs, tuoks

galvuosūkis, kap če rēk anas pakībintē, pagousdintē. Anēj vēršou tuo šēina pānta partraukē par stuoga joustā atvarslus ē prērēša pri arklēniu pavalkū, vuo tus pavalkus ērausē i šēina pu tū mergū druobuliems. Mergas noejē goltē: pasēplepiejosēs aplink sava rekalelius, jau taisies mēgtē. Vaikē kontrē laukē, kol anuos prētēls, tuokart tus atvarslus tēk trukt trukt, vuo pavalkā pu šuonās tik krust krust.

Mergas cīpdamas, klīkdamas šuok lauk ēš sava golta. Vuo vaikē mīž ont kinkliū ēš tuo jouka. Kēta vakara jau mergas priš golont gerā apsēčiupinieję, a nier kas pakēšts. Vuo vaikē tus patius pavalkus jau īr pakabēnē ont stuoga joustas vēršom anū golta, viel kontriasē lauk, kumet tuos mergas prētēls. Tuokart atleid atvarslus ē pavalkā tik plumpt ont vēršaus! Ē viel mergas šauk: „Jezau Marējē, kas če dabā?“ vaikē viel žvēng kap komēlē, merguoms skropola ēvarēj. Ale liuob ē vaikē patīs sosēkraustīs druobīnuoms pri tū panū. Vēina vakara anēi katolioujēs, kībēnas, joukou, šou luosnuo. Tik gērdas, ka tū mērgiu tievs ēšein ēš truobuos šaukuodams, čiopt ož šakēs. Vaikē ožkarta soprata, ka vels bus, tik nočiuožē nu tuo panta, nie druobīnu nebreikiejē. Vuo tēn pašalelie vēšta periejē. No ē kap tīčiuoms tēisē i tuos vēštas lēzda pradalai – vēsē kiauše ēštēža, vēšta i palobēs pakēla. No tievs nenotvierē, bēt kuokēs sava kelnēs vaikis ontra rīta pamatē! Sava mamā negalieję doutē ēšplautē, pats nešies pri prūdalē. Paskiau vēsē kokius metus žvēngē atmēnēj. Vuo nu rīta, veiziek, pēl ondini pri šolēnēs mergelka, akis mēgluo, lūpas kažēnkap keista vīpsa. Musintās, bus jau ēsēkliuopēnusi katrou nuors. Muok tēi vaikē prērēštē mergelka pri savēs, ka ē so tās sava atvarslās, a šēltās delnās, a neskosto barzdo brūkštelies par žondieli.

Vuo kāp žmuonis liuob prēmēslīs gundintē kēts kēta! Kuoks špuosininks vakarē pasējem griebli, ēškel i vēršo, ontdeng druobolē ē parlingou ēš kalna balts ē baisē dēdēlis. Vuo pamatiosēms – pelnas kelnēs, mēslēj ka dūšē parein ēš kapū. Va kap būn.

No, vuo kāp īr dabā? Vēsē esam rimtē, gaunam pēnsējēs ē pašalpas, perkam gliutuomatus. Veizam televizuorius: Rūta, Radži, olia-lia. Torem mobēliakus. Anus tor vēsē vakā ē paauglē. Ē aš paskombēnu sava ciuocelē Petruonelē, paklauso kāp svekata, kor benoein. „Niekor nenoeino“, – saka. – Snēiga solig pastuogiems, vuo ē tep „kakta – rukūs, sobēnē – kukūs, omžius nebipaleid“. Ka jaunesnē bova, pašta nešiuojē, pieškom ejē, so dvēratio a motoruolerio aba so arklio važiava. Laikē gīvolius ē bētēs. Ka anuos kas liuob paklaustē, kēik tū bētiū tori, ana liuob atsakītē, ka baisē daug, negalinti saskaičioutē. Vasara atvažiava anuos sesou so vīro. Dēina neprasta, tik tuoki ūkanuota, mēgluota. No pasakīkēt, kam netink medos? Dēl tuo anēj ē sorokava, ka eis tuo šviežē medaus. Ciuocelē laiminga ka īr kas padedous ē nuor svetelius pavaišintē medo su vagorklās. Apsēdarē baltās kalatās, ožsēmuovē tuokēs skrībelēs so tinklelēs, ožsēkūrē dūmēnēs ēr ēšejē pri auliū. Matuot, tuokart bova priš līto, tumet bitis īr pēktas kap šēršūnā. Ta dēltuo ka sokēla, ka apspēta, ka pradiejē līstē pru vēsus pašalius pri bornuos, pri akiū, pri ronku, ka sogielē, sospardē kap vēn reikint. Parbiega anodo abodo ēš suodnalē so sava dūmēnē, be medaus kuoriū. Vēns gol ont

tapšana pri pečiaus, ontoas – luovuo è abodo dejou sopotèi. Sesou tik so kompresā è erbetuoms biegiuo nu vèina pri ontra. Še tau è medos!

Tik nemèslīkèt, ka žemaitè gīvenèms īr tik lengvos è linksmos. Ons īr tuoks darbštos, tuoks kontros, ka tus sava vargus geriau nuor tojaus pat ožmērštè è aplink anus nenuo ni rokoutèis.

Vèsèms sveikatas è gerū metū!